

Alcalde, regidores, regidors, pregoneres que m'han precedit, amics i amigues.

Molt bona tarda.

Mai de la vida m'hagués pensat que rebria una trucada del senyor alcalde. Quan em va telefonar jo li parlava d'altres coses, fins que ell em va dir: "Carme, no es d'això que et vull parlar; et volia fer una proposició deshonest: he pensat en tu per fer el pregó de l'Ascensió". Com comprendreu em vaig quedar en xoc. Vaig dir que sí, però en penjar el telèfon vaig pensar... Què has dit??... Jo? Ostres, quina il·lusió!! Ho sabré fer?

Un cop presa aquesta decisió, vaig pensar que potser jo podria explicar uns aniversaris que aquest any recordem a la ciutat.

He nascut a Granollers, on he viscut sempre i on també han nascut el meu fill i els meus nets.

Sóc del centre, he viscut al carrer Ricomà, a la plaça de la Corona, amb extensió al carrer Guayaquil i des que em vaig casar fins ara m'he estat al carrer de les Travesseres.

Els meus pares venien fruita i verdura, a la Porxada al matí i a la tarda al carrer Portalet; i els diumenges feien mercats. A les dues del matí anaven al Born, a Barcelona, a comprar la fruita.

A causa de la feina dels meus pares vaig estar interna dels 7 als 12 anys a les monges Vedrunes de Granollers; des de l'escola veia casa meva. Les nenes sortíem un cop al mes, això si no em castigaven, que varen ser força vegades! Les vacances d'estiu feia mar i muntanya: mar a les Vedrunes de Palafrugell i muntanya a les Vedrunes de Tona.

Jo sempre buscava estratègies per distreure'm: si es feien Pastorets, jo era la primera; al *coro* de missa, també; i, sobretot, a demanar per al Domund, ja que això ens permetia sortir al carrer.

Vaig portar tot aquest tema d'estar internada força bé: per un costat, perquè em sentia estimada pels meus pares i les meves tietes. Elles sempre hi eren: la tieta Paulina, amb la mona tan bona de xocolata; la tieta Carmen, per si alguna nit m'havia de quedar a dormir a casa seva; i la tieta Esperança, sempre a punt per a tot.

Als 12 anys vaig parlar amb els meus pares. Recordo estar al menjador de casa i dir: "Jo no vull més internat, em quedo a casa sola, quan marxeu al Born em poseu el despertador i aniré a esmorzar a casa de la tieta Esperança." Em van veure tan decidida que ho van acceptar. Ja sabien que la tieta no posaria cap impediment, ella sempre volia el millor per a tots.

Ja em veus a mi cada dia a esmorzar a casa de la tieta. Algunes vegades em deia: "Carmen, ves a buscar el pa a casa la Conxita."

Els diumenges a la tarda solia anar a Palou, on es reunien les germanes amb les famílies -els farts de jugar que ens fèiem tots els cosins!. Com que a l'hivern estàvem més a dintre, els petits escoltàvem les converses dels grans. A vegades parlaven del bombardeig, on van morir catorze persones de la meva família materna, entre ells, l'àvia i una tieta. La mare i dos germans es van salvar perquè aquell dia, com si la meva àvia intuís el que havia passar, els va donar permís per anar a casa de la germana gran a Llerona, amb la condició que no es deixessin de la mà.

Quan vaig fer 14 anys, vaig sortir de les monges després d'un acord entre elles i els meus pares -es veu que estaven una mica fartes de mi!.

Estar interna em va servir per espavilar-me, però on considero que vaig aprendre més valors va ser a l'Escoltisme. Vaig aprendre a convida d'una manera diferent a la de l'internat i vaig aprendre també la importància de l'amistat. La meva primera millor amiga, la Maribel, la faig fer allà. A la meva garba, la Genciana, hi vaig descobrir que m'agradava manar: vaig acabar sent cap de la garba.

Amb una dosi tan intensiva d'escola no vaig voler continuar estudiant!

Això volia dir que havia d'anar a treballar amb els meus pares, o sigui, llevar-me a les dues del matí i anar amb el camió cap al Born; i després, a despatxar a la Porxada -recordo que hi feia tan fred que em sortien penellons a les mans i als peus!-, i a la tarda, despatxava al carrer Portalet.

Sempre penso que el mercat a la Porxada tenia el seu encant! Ha sigut sempre un lloc emblemàtic, sobretot per a la gent de Granollers i ara, amb la il·luminació que té, a la nit és preciosa!

Sóc una de les persones que puc parlar de la satisfacció dels 50 anys que ha complert el mercat de Sant Carles.

Mirin, quan el van inaugurar feia tanta il·lusió, que per a molt jovent era un lloc fantàstic per treballar-hi.

Carnissers, peixaters, els del pollastre, *tocinaires* i els de la fruita i la verdura, entre ells, jo mateixa, la filla de l'Antoine i la Mercè de la fruita. Que contents que estarien si em veiessin explicar ara tot això!

Per Sant Carles es tancava el mercat. Ho celebràvem durant tot el dia, amb un partit de futbol, una comitiva amb els cotxes guarnits amb globus i tocant el clàxon, i un gran dinar i espectacle que fèiem el jovent, després de mesos d'assajar-lo amb molta il·lusió.

Tots els que hi treballàvem ens esforçàvem per donar un bon servei!

L'experiència d'anar al Born i treballar al mercat ha estat per a mi la Universitat de la vida!

Jo portava la fruita que servien els meus pares a la Policlínica. Quan hi anava m'imaginava el que feien les infermeres... La meva mare, que deia que per a una noia és molt important saber cuidar, es va ocupar que m'hi deixessin anar a fer el que ara en diríem *pràctiques*.

Allà vaig conèixer el Dr. Pius Canal, que em va proposar ajudar-lo a les tardes a casa seva. Ell i la seva senyora em van animar a estudiar infermeria.

Abans d'acabar la carrera ja vaig deixar el mercat i vaig començar a treballar a l'ambulatori de Granollers. Vaig trobar que totes les persones que hi treballaven anaven molt mudades, amb els seus uniformes...!

Dona la casualitat que aquest any també se celebren els seus 50 anys. Ara se'n diu CAP Vallès.

Vaig estudiar Infermeria a l'Hospital Clínic, on vaig conèixer l'Imma Fernández, la Guillermina Prior i la Montse Roca. Amb elles he coincidit en l'àmbit professional, però sense deixar mai aquella amistat que vàrem iniciar durant els estudis.

Tot i que estudiava mai no vaig deixar de treballar, cosa que em permetia donar-me alguns capricis, com ara anar-hi amb el meu Mini blau. Ja ens veies cada dia a la tarda totes juntes cap a Barcelona!

Recordo el primer dia d'anar-hi molt cohibida, en aquelles aules tan grans i amb uns uniformes ben emmidonats i ben incòmodes!

L'any 1974 va ser un any molt important per a mi, ja que em vaig casar el 14 d'abril amb en Josep, fill de l'Elisa de ca l'Arimany, i al juny vaig acabar la carrera. Vaig continuar com a infermera a l'ambulatori. Aquella era una feina molt còmoda: a prop de casa, un bon horari, no gaires responsabilitats....

Però com a professional trobava a faltar més activitat infermera.

Per això, al cap de dos anys, en reincorporar-me de la baixa maternal del meu fill -que en aquell temps era d'un mes i mig-, vaig anar a treballar a la Vall d'Hebron -aleshores, Ciudad Sanitaria Francisco Franco-, amb un horari de 12 hores seguides els dimarts, dijous, dissabtes i diumenges alterns.

Era impossible arribar a la feina amb transport públic; per tant, hi anava amb la Montse Roca en el seu Dos Cavalls. La Montse, des que la vaig conèixer, ha estat sempre un referent per a mi.

En aquells anys els serveis sanitaris públics eren força caòtics a tot arreu. Per exemple, a Neurologia, als passadissos, hi havia malalts ingressats i a les habitacions de quatre persones s'hi afegien dos llits més.

En aquella època vaig aprendre molt, no només en els camps científic o tècnic, sinó també en el camp humà: atendre el malalt i les famílies a Urgències; la importància del respecte a les

persones malaltes; i l'ajuda que es pot donar amb les paraules, les mirades, els somriures o, senzillament, donant la mà.

Als 27 anys vaig fer una entrevista per una feina a l'Hospital de Mollet. Quan em van explicar que era per ser cap d'Infermeria se'm van obrir uns ulls com unes taronges. Després de pensar-m'ho uns dies, i molt animada per les meves companyes d'aleshores, que sempre em deien que servia per manar, vaig acceptar. Era un lloc petit, on podia aportar tot el que havia après.

La majoria de les persones que hi treballàvem érem joves i teníem molta il·lusió.

Però pel que fa a l'àrea d'Infermeria hi havia un problema: que no hi havia infermeres, més ben dit, n'hi havia només tres; la resta eren auxiliars a les quals, com que estaven molt motivades, se'ls va facilitar poder estudiar la carrera. Quan vaig plegar, al cap de 8 anys, n'hi havia una vintena. Devíem fer la feina força bé perquè el conseller de Sanitat d'aleshores, el Dr. Trias, ens va felicitar!

He tingut la sort de viure en primera persona canvis molt importants en la sanitat pública, com ara la Reforma de l'Atenció Primària. Em van oferir la direcció d'Infermeria de l'Atenció Primària de la zona de Mollet. El projecte era molt engrescador, ja que pretenia donar un millor servei públic, però alhora complicat, ja que les persones generalment som resistents al canvi i més si ens ve imposat. Però si s'aconsegueix la implicació de tothom, les coses són més fàcils. M'hi vaig estar 4 anys.

El 1988 la Teresa Bellavista em va proposar fer la mateixa feina al CAP Vallès. Ostres!, allò representava tornar a la meva ciutat, on havia començat d'infermera, i retrobar-me amb les companyes!

A les persones que vam tenir un càrrec directiu en la reforma de l'atenció primària se'ns permetia ser molt creatives a l'hora d'engrescar l'equip de treballadors per oferir una atenció pública de qualitat a la ciutadania. Crec que es van aconseguir els objectius perquè hi va haver molta implicació dels professionals i també vam tenir la col·laboració d'altres institucions com l'Ajuntament o l'Hospital.

A finals dels 80 el treball infermer a Granollers devia ser prou reconegut, perquè l'Acadèmia de Ciències Mèdiques ens va demanar a quatre infermeres que forméssim part de la Junta, en la qual ens vam integrar amb aportacions que donaven visibilitat a la professió. Érem la Maria Vila, la Margarita Mogas, la Montserrat Roca i jo mateixa.

A Granollers hi vaig romandre 5 anys. Tot i que el cor em deia que m'hi quedés, sabia que no podia dir que no a tasques de més complexitat.

En les diverses responsabilitats que he tingut, segurament he pres decisions que no han agradat a tothom. El que sempre he tingut clar és que les coses es poden canviar implicant la gent, estant al seu costat i tenint tu mateixa les coses clares. I també posant-hi el màxim d'alegria, perquè riure és terapèutic!

Per a mi la sanitat pública ha estat sempre tan important que la considero *patrimoni nacional*; per això, quan vaig veure que aquell model que estimava i en el qual em vaig implicar tant, començava a trontollar -ja que havia de transmetre decisions polítiques i d'empresa que jo no compartia- vaig decidir deixar la gestió.

I permeteu-me en aquest punt la reflexió següent: penso que els polítics i els càrrecs directius han de saber escoltar i cuidar els

professionals amb els quals treballen; i demanaria als usuaris fer un bon ús de la sanitat pública.

Els darrers anys a la sanitat pública els he passat com a infermera assistencial, primer amb adults i després a pediatria, on he pogut aplicar tot el que penso que ha de ser la infermeria. També he estat professora de Pràctiques a la Universitat de Barcelona i al màster de Pediatria de l'Hospital de Sant Joan de Déu: això m'ha donat la possibilitat d'explicar a les futures infermeres el que crec que ha de ser aquesta professió d'una manera molt més lliure que en un lloc de direcció.

La meva feina sempre l'he feta amb molta il·lusió. Treballar amb persones que creuen que han de donar un bon servei públic ho fa tot molt senzill.

De fet, aquest deu ser un objectiu de les persones a qui agrada la seva feina i que tenen un espai digne per desenvolupar-la. És igual que sigui en un gran hospital o en un mercat!

El camp de la pediatria no l'he abandonat del tot, ara sóc voluntària en un programa que ajuda els pares novells en la criança dels seus fills. Que bé que ens ho passem tots plegats! De veritat, és tan gratificant retornar a la societat una part del que et dona! Especialment als joves, que van tan atrafegats treballant per pagar-nos la nostra jubilació!

El Servei d'Educació de l'Ajuntament de Granollers va facilitar un espai per dur a terme el projecte, i la Marga Alerm ens va obrir a l'Hermínia Vázquez i a mi les portes de l'escola bressol de la Tortuga per poder-lo dur a terme. Sense elles el projecte no existiria. Ara també es fa al CAP de Cardedeu.

Ser voluntària és una de les activitats que recomano a tothom, i a Granollers ho tenim molt ben organitzat! Ser voluntari pot semblar que és una activitat on tu dones, quan en realitat el que fas és rebre!

Una de les coses que, com heu pogut veure, valoro més, és l'amistat. He fet amics i amigues per tot arreu on he treballat, col·laborat o simplement estat. En aquesta categoria incloc la Dolors i l'Antonio, els meus cunyats, que són més amics que família.

Si tafanegeu el meu telèfon, hi podreu intuir el fil que m'uneix a les diverses categories d'amistats que tinc: les Nenes Viatgeres, les Paral·leles, el Mercat de Sant Carles, el Càmping, la Xupipandi del CAP Sant Miquel, les Nenes de Llinars, els de Cardedeu, les Mares Anònimes de Granollers i Cardedeu, i la Tribu de la Tortuga...

Però, més que explicar-vos la meva vida, el que se m'ha encomanat és fer el pregó de la Fira i Festes de l'Ascensió. Els més grans que hem anat a escoles religioses sabem que és una data molt important, ja que *«tres jueves hay en el año que relucen más que el sol: Jueves Santo, Corpus Cristi y el día de la Ascensión»*.

Com que he viscut sempre al centre, aquesta festa també impregna la meva història.

En la meva infantesa, les ones escampaven l'himne de Granollers; les places i els carrers eren plens de tractors, cotxes, màquines de cosir, rentadores... Com m'agradava veure la Fonda Europa i Ca Layon plens de gom a gom!

L'arròs de casa el dia de l'Ascensió era millor que el dels altres dies, ja que a la tarda fèiem festa.

Recordo la Passada amb molta il·lusió, sobretot els cavalls, ja que un noiet feia saludar el seu cavall davant de casa. Tothom mirava cap al meu balcó. Ostres!, que vermella i a la vegada cofoia que em posava, i com presumia davant de les amigues!

Les persones de la meva edat recordareu estrenar sabates de talonet i vestit jaqueta; anàvem totes presumides per la carretera, però en caminar a més d'una se'ns torçava el peu.

Recordo la Semana del Cine Español, amb artistes molt importants en aquella època. També venien al Casino grups de música famosos com els Mustang i els Sírexs, sense deixar de costat els de Granollers, com els Tellens i els Miven.

El diumenge venien a dinar familiars i amics dels meus pares; quins tortells de nata i crema tan bons! Segur que també trobeu a faltar la gran quantitat de bones pastisseries que hi havia a Granollers.

Aquest és el primer acte d'una setmana en què n'hi haurà molts més; gaudiu-los!, i recordeu que som una ciutat de Pau i que volem deixar-la als nostres hereus tan bonica i saludable com és ara i, si pot ser, millor.

Moltes gràcies a tothom per haver-me acompanyar en aquest dia tan important per a mi.

Visca Granollers!